

Сучасні церковні практики – це вони

Традиція чи Святе Письмо?

Рендольф Данн

вступ

Можливо, більшість із нас чули такі заяви, як «Богослужіння» було нудним, нудним, непрактичним і нерелевантним, організованим і не відповідало моїм потребам. Вони стали розчарованими та апатичними, тоді як інші задоволені.

Після воскресіння Христа багато «вчених людей / знавців Біблії» перекладали та тлумачили доступні рукописи Євангелій і Послань. Роками королі та релігійні лідери дозволяли лише кільком обраним мати доступ до них. З роками було виявлено кілька попередніх рукописів, які містять різні переклади, неправильні переклади та упереджені тлумачення.

Вчення та практики, представлені в цьому буклеті, є особистими розуміннями, інтерпретаціями авторів, які включають розбіжності між ними щодо значень. Упорядник не підтверджує їхні думки, але надає їх для порівняння з Біблією, оцінки та тлумачення на основі особистого розуміння Писань.

Тлумачення вчень не є фактами, як Євангеліє. Тому можуть бути різні тлумачення. Потрібен відкритий розум, щоб досліджувати тлумачення та практики, порівнювати їх із Біблією.

Чи справді Моя Церква є Церквою Нового Завіту?"

Чи встануть справжні єретики?

Язичницьке християнство? Досліджуємо коріння наших церковних практик

Звідки взялася християнська проповідь?

Занепокоєння щодо домашніх/малих церков

Примітка; Посилання на сторінки (xx) стосуються номерів сторінок книги, тоді як індекси у стосуються виносок у розділах. Мої коментарі позначені як (rd).

Чи справді моя церква є церквою Нового Завіту?

У своїй статті Дарріл М. Еркел стверджує: «Багато церков стверджують, що все, що вони роблять, базують на Новому Заповіті, але сумний факт полягає в тому, що більшість церков, які заявляють, що є «євангельськими», дуже мало практикують те, що Святе Письмо встановило для місцевих зборів. ." Розгляньте наступні його запитання:

1. Новий Заповіт навчає, що місцеву церкву має пастирювати та навчати велика кількість кваліфікованих чоловіків, відомих як старійшини (Дії 20:17,28; 1 Солунянам 5:12-13; 1 Тимофію 5:17; Євреям 13:17). Якова 5:14; 1 Петра 5:1-4).

Якщо це правда, чому більшість наших церков пастирує лише одна людина (наприклад, «пастор»)? Чому так багато церков сьогодні поділяють своє керівництво на ієрархію «старшого пастора», «помічника пастора» та «ради старійшин» - особливо якщо Новий Завіт не робить таких відмінностей між лідерами конгрегації?

2. Новий Завіт навчає, що церковні пастирі мають виникати з власного рангу та зібрання церкви (Дії 14:23; 2 Тимофію 2:2; Титу 1:5).

Якщо це правда, чому наші церкви завжди шукають потенційних пасторів за межами своїх теперішніх громад? Чому наші церкви не виховують і не навчають своїх власних людей для пастирського лідерства? Наша нинішня практика формування «пастирського пошукового комітету» базується на Святому Письмі чи на людських традиціях?

3. Новий Завіт навчає, що збори громади мають бути місцем, де християни використовують свої духовні дари та заохочують один одного до любові та добрих справ (Римлянам 12:6-8; 1 Коринтянам 12:4-14; 14:12,26; Колоссянам 3:16; Євреям 10:24-25; 1 Петра 4:10-11).

Оскільки це правда, чому більшість із нас нічого не говорять і не роблять під час церковної служби? Чому прихід до церкви є перш за все подією для глядачів, а не для участі? Чому ми доручили нашу відповідальність за взаємне навчання та служіння професійним священнослужителям?

4. Новий Заповіт навчає, що місцева церква повинна будуватися та служити їй усіма присутніми членами – «бо тіло не один член, але багато» (1 Коринтянам 12:14; пор. 14:12,26-31; Ефесянам 4:16).

Якщо це правда, чому наші церковні служби зосереджені лише на одній частині тіла (тобто на «пасторі»)? Де в Новому Завіті вчать, що служіння чи проповідь людини мають бути центром церковних зібрань?

5. Новий Завіт навчає, що кожен християнин є служителем [diakonos (rd)] і священиком перед Богом (1 Петра 2:5,9; Об'явлення 1:6).

Оскільки це правда, чому ми продовжуємо робити такі відмінності як «духовенство» і «миряни»? На якій біблійній основі ми ділимо тіло Христа на два класи людей: «духовенство» та «миряни»? Крім того, якщо кожен християнин є служителем, чому нам не дозволяється служити один одному в рамках церковної служби?

6. Новий Завіт містить приклади, коли Вечеря Господня була повною трапезою в контексті радісного братського спілкування (Дії 2:46; 1 Коринтянам 10:16-22; 11:18-34).

Якщо це правда, чому ми перетворили Вечерю Господню на складний і навіть містичний ритуал? Чому наша нинішня практика Вечері Господньої більше схожа на похорон, ніж на свято? Чому ми вважаємо, що лише «висвячене» духовенство має право «здійснювати таїнства», коли Новий Завіт цього не вчить?

7. Ісус навчав, що Його люди не повинні давати або брати на себе почесні титули, які відрізняють їх від решти християнського братства (Матвія 23:6-12; Марка 10:35-45).

Якщо це правда, чому так багато лідерів церков сьогодні дають собі такі високі титули, як «Преподобний», «Служник», «Єпископ», «Пастор», «Старший пастор» [або «Брат»]? Чому вони вважають за потрібне передувати своїм іменам такі титули, особливо коли Новий Завіт це забороняє?

8. Новий Заповіт навчає, що християни повинні проявляти гостинність як до одновірців, так і до сторонніх (Матвія 25:34-40; Римлянам 12:13; 1 Тимофію 6:18; Титу 3:8, 14; Євреям 13:2; 1 Петра 4 :9).

Оскільки це правда, чому більшість із нас рідко відкриває свої домівки для інших? Чому так багато християн ігнорують фізичні потреби один одного? Чому в більшості церков гостинність є забутою чеснотою? З таким очевидним браком любові та турботи про інших, чи варто дивуватися, чому так багато наших церков холодні та гинуть? [Але гостинність не обмежується тим, що відбувається вдома.]

9. Рання церква збиралася майже виключно в будинках, на відміну від великих релігійних споруд (Дії 20:20; Римлянам 16:5; 1 Коринтянам 16:19; Колоссянам 4:15; Филимону, вірш 2; 2 Івана, вірш 10). [Практика збиратися вдома не була наказом і, можливо, була єдиною доступною.]

Якщо це правда, чому ми вважаємо за необхідне витратити великі суми Господніх грошей на церковні будівлі та собори, якими можна користуватися лише один чи два рази на тиждень? Чи це бути добрим розпорядником фінансових ресурсів, які дає Бог? Чому так багато церков мають більший бюджет на будівельні проекти, зарплати персоналу та технічне обслуговування, ніж на місії, бідних і орієнтоване на людей служіння? Що це говорить про наші пріоритети?

Еркель підсумовує: «Правда в тому, що ми успадкували традиції та практики в наших церквах, які просто не мають підґрунтя в Новому Завіті. На жаль, більшість із нас ніколи не ставили під сумнів або досліджували ці традиції. Але якщо ми хочемо побачити справжню церкву Оновлення, ми повинні переосмислити всю цю річ під назвою «церква» і прагнути узгодити все, що ми говоримо і робимо, у світлі новозавітних зразків і принципів [Послання до семи церков Азії в Одкровенні апостола Івана дають нам зрозуміти, що ні слід дотримуватися всіх моделей і практик ранніх церков.]

«Чи готові ви прийняти виклик і бажаєте «перевірити все і міцно триматися правди» (1 Фессалонікійців 5:21; пор. Дії 17:11)?.. Є кращий спосіб!»
(www.5solas.org/media.php?id=82)

Чи встануть, будь ласка, справжні єретики?

Девід Берко в «Чи справжні єретики, будь ласка, встануть?» Третє видання, 1989 р., Scroll Publishing, Amberson, PA, розглядає деякі вчення Нового Завіту, в які християни першого століття вірили та практикували їх. Він стверджує, що «раннє християнство було революцією, яка прокотилася через античний світ, як вогонь через суху деревину. Це був контркультурний рух, який кинув виклик основним інститутам римського суспільства. Як писав Тертулліан: «Наше змагання ведеться проти інститутів наших предків, проти авторитету традиції, проти рукотворних законів, проти міркувань світських мудрих, проти старовини та проти звичаїв» 1 (стор. 25)

Деякі відмінні риси ранніх вірних послідовників:

- a. Відрив від світу
- b. Безумовна любов
- c. Слухняна довіра (стор. 15)

«Отже, як дивно, що сучасна євангельська церква стверджує, що християни перших кількох століть просто навчали та практикували культуру того часу. Це особливо іронічно, оскільки римляни гірко критикували християн за протилежне – за не дотримуючись культурних норм дня». (стор. 25)

Багато християн сьогодні нічим не відрізняються від консервативних нехристиян, за винятком того, що вони регулярно відвідують церкву. Наприклад, вони:

- a. Дивіться ті самі розваги.
- b. Їх хвилюють ті самі проблеми світу.
- c. Вони так само залучені в матеріалістичні гонитви світу. (стор. 16)

Більшість культурних проблем, з якими стикаються християни двадцятого століття, є тими самими проблемами, що стояли перед ранньою церквою.

- a. Розлучення
- b. Аборт
- c. Висока мода - низька скромність
- d. Розваги з рейтингом R
- e. Теорії еволюції
- f. Нерівність осіб
- g. Роль жінки в релігії (стор. 26-38)

«Християни першого століття мали зовсім інший набір принципів і цінностей, оскільки вони відкидали розваги, почесні та багатства, оскільки вважали себе прихоськами в цьому світі». (стор. 17) «Їхній спосіб життя був основним засобом свідчення». (стор. 39)

Свідчення (свідчення) і спосіб життя ранніх християн були повною віддачею, що стало можливим завдяки:

1. Допоміжна роль церкви

Церква [ті, кого Бог уклав у Христа (rd)] — це ті, з ким ви постійно спілкувалися, хто дотримувався тих самих цінностей і ставлення і хто завжди заохочував і навчав вас залишатися вірними. Вони були дисциплінованим органом, але вони не намагалися видавати закони чи регулювати праведність. Натомість вони поклалися на здорове навчання, приклад і змінюючу силу Святого Духа. (стор. 42) Навернені повинні змінитися зсередини, змінивши своє серце, не відповідаючи певній жорсткій вимозі. (стор. 43)

Їхні лідери, яких називали наглядачами, вартовими, опікунами, старійшинами та пасторами (пастирями), були з місцевих зборів. Їхні сильні та слабкі сторони знали всі. Ці чоловіки навчали словом і прикладом ще до того, як узяли на себе функцію керівництва та лідерства. (стор. 45). Їх єдиною турботою було духовне благополуччя кожної особи в їхній громаді. Фактично, вони, можливо, витратили весь свій час на виконання цієї найважливішої функції. Якщо так, то вони, ймовірно, отримували таку ж підтримку, як і вдови та сироти.⁹ (стор. 47)

2. Звістка про хрест. Їхнім найпотужнішим засобом євангелізації було терпіння страждань і смерті, тому що вони відмовилися зректися Христа. (стор. 49) Климент писав, що для пересічного християнина «хрест може бути представлений витривалим шлюбом з невірним чоловіком, послухом невірним батькам або стражданням у рабстві під язичницьким паном. Усі ці ситуації можуть викликати багато емоцій і фізичні страждання; вони були досить м'якою формою хреста для тих, хто вже зобов'язався витерпіти муки та смерть за Христа (Рим. 8:17; Одкр. 12:11). (стор. 50)

3. Віра в те, що слухняність була спільним підприємством між людиною та Богом. Спочатку новий християнин тісно ходить з Богом залежно від Його сили. Але з часом вони часто починають відходити від цієї залежності. (стор. 52) Мартін Лютер навчав, що людина абсолютно неспроможна робити щось добре сама і що і бажання, і сила слухатися Бога походять від Нього одного.¹⁵ Ранні християни вірили якраз у протилежне. Оріген писав: «Він [Бог] відкриває Себе тим, хто, зробивши все, що дозволять їхні сили, визнає, що потребує допомоги від Нього.¹⁷ (стор. 53) [«Я можу зробити все через Того, Хто дає мені силу. (Флп. 4:13) (rd)] Це не одноразове прохання, а постійний процес. Умертвлення нашого тілесного шляху завдасть шкоди, і якщо ми не бажаємо

внутрішньо страждати, борючись зі своїми гріхами, тоді Бог не надасть сили (Рим. 8:13; 1 Кор. 9:27).).20 (стор. 54) Можна легко уникнути болю та страждань, якщо вони цього бажають, відрікаючись від Христа. Але людина витримає це, покладаючись на Бога.21 (стор. 55)

Девід Берко стверджує, що ранні християнські твори суперечили моїм теологічним переконанням. Він визначає п'ятьох і надає докази:

1. Що вони вірили про спасіння

а. Чи ми спасенні тільки вірою?

Нам сказали, що «після того, як Костянтин зіпсував церкву, вона поступово почала навчати, що справи відіграють важливу роль у нашому спасінні. Досить типовим для намальованого сценарію є наступний уривок із книги Френсіса Шеффера «Як нам тоді жити?» Після опису падіння Римська імперія та занепад освіти на заході, Шеаффер писав: «Завдяки ченцям Біблія була збережена — разом із частинами грецьких і латинських класичних творів... Тим не менш, незаймане християнство, викладене в Новому Завіті, поступово спотворювалося Був доданий гуманістичний елемент: авторитет церкви ставав пріоритетнішим над вченням Біблії, і все більше наголошувалося на спасінні як на заслугах Христа, а не на службі Христа. '1

«Як і Шеффер, більшість євангельських авторів створюють враження, що віра в те, що наші власні заслуги та праці впливають на наше спасіння, була чимось, що поступово проникло в церкву після часів Костянтина та падіння Риму. Але насправді це не так.

«Перші християни повсюдно вірили, що справи чи [i (rd)] послух відіграють важливу роль у нашому спасінні?» (стор. 57) Полікарп писав: «Той, хто воскресив Його з мертвих, воскресить і нас, якщо ми виконуємо Його волю і ходимо за Його заповідями». (стор. 58) Климент Олександр писав: «Кожний, хто здобуває [правду] і відзначається добрими справами, отримає нагороду вічного життя». Оріген, Іполит, Кіпріан і Лактанцій писали коротко. (стор. 59)

б. Чи це означає, що християни заробляють своє спасіння вчинками?

Ні, перші християни не вчили, що ми заробляємо спасіння шляхом накопичення добрих справ. (стор. 60) Наприклад: Климент Римський – «[Ми] не виправдані ні собою, ні нашою мудрістю, розумінням благочестя чи справами, вчиненими у святості серця; але тією вірою, через яку всемогутній Бог виправдав усіх людей відтоді початок." Про те саме стверджують Полікарп, Варнава, Юстин Мученик і Климент Олександрівський. (стор. 61)

в. Чи віра і діла виключають одне одного?

Ні, але «Августин, Лютер та інші західні богослови переконали нас, що існує непримиренний конфлікт між спасінням, заснованим на благодаті, і спасінням, зумовленим ділами або послухом. Вони використовували хибну форму аргументації, відому як «хибна дилема», стверджуючи, що існує Є лише дві можливості щодо спасіння: це або (1) дар від Бога, або (2) це те, що ми заробляємо своїми справами. Ранні християни відповіли б, що дар є не меншим даром просто тому, що він обумовлений слухняністю». (стор. 62)

Перші християни вірили, що спасіння є даром від Бога, але Бог дає Свій дар тому, кого Він вибере. Він вирішує віддати його тим, хто любить, довіряє і слухається Його. (стор. 62)

Просто тому, що людина вибірково дає, це не змінює подарунок на заробітну плату. (стор. 62)

d. Так, але Біблія говорить...

- Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи, увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Отця Мого, що на небі» (Мт. 7:21).
- Хто втерпить до кінця, той спасеться. (Мат. 24:13)
- Усі, хто в гробах, почують Його голос і вийдуть: ті, хто чинив добро, на воскресіння життя, а ті, хто чинив зло, на воскресіння осуду. (Івана 5:28, 29)
- Ось Я незабаром приходжу, і нагорода Моя зі Мною, щоб кожному дати за ділами його. (Об'явлення 22:12)
- Зважай на себе і на доктрину. Перебувайте в них, бо цим ви спасете і себе, і тих, хто слухає вас. (1 Тим. 4:16)

Отже, справжня проблема полягає не в вірі Святому Письму, а в тлумаченні Святого Письма. Біблія говорить, що «благодаттю ви спасенні через віру, і це не від вас; це дар Божий, а не від діл, принаймні, хто має хвалитися». (Еф. 2:8, 9) І все ж Біблія також каже: «Ви бачите, що людина виправдовується ділами, а не тільки вірою» (Як. 2:24). Наша [християнство загалом, але зокрема церква Берко] Доктрина спасіння приймає це перше твердження, але по суті скасовує друге. Раннє християнське вчення про спасіння надає однакову вагу обом. Крім того, перші християни не вірили, що людина є повністю зіпсованою і нездатною робити нічого доброго. (стор. 64)

д. Чи може врятована людина загубитися?

Оскільки ранні християни вважали, що наша постійна віра та слухняність необхідні для спасіння, з цього природно випливає, що вони вірили, що «спасенна» людина все одно може бути втраченою. (стор. 65)

Тертуліан (бл. 160 – бл. 225) писав: «Деякі люди діють так, ніби Бог зобов'язаний обдарувати навіть недостойних Його запланованим даром. Вони перетворюють Його щедрість на рабство... Бо мало хто згодом втрачає благодать». Хіба цей дар не відібраний у багатьох»²³, сказав Кипріан своїм одновірцям; «Написано: «Хто витерпить до кінця, той спасеться». [Матв. 10:22] (стор. 65)

Один із цитованих уривків зі Святого Письма — Євреям 10:26: «Якщо ми свідомо продовжуємо грішити після того, як отримали пізнання правди, не залишиться жодної жертви за гріх».

f. Група, яка проповідувала спасіння тільки благодаттю

Була група гностиків, яка вчила, що людина була цілковито зіпсованою і що справи не відіграють жодної ролі в нашому спасінні. Вони стверджували, що Бог відкрив їм особливі знання, яких не мала більшість християн. Вони вірили, що Бог, Творець, був нижчим Богом, відмінним від Бога, батька Ісуса. Отже, людина була створена нижчим Богом, який зіпсував усе, і в результаті людина за своєю суттю є зіпсованою. Оскільки людина за своєю природою була зіпсованою, Бог-Син не міг насправді стати людиною. Він лише набрав вигляду людини. [Це означає, що якби Він був плоттю та кров'ю, Він не був би безгрішним.] (стор. 66)

Апостол Іван сказав: «Багато обманців вийшло на світ, які не визнають Ісуса Христа, що прийшов у тілі. Це обманщик і антихрист». (2 Івана 7) Гностики були тими, хто заперечував, що Христос прийшов у плоті. (стор. 67)

2. Що вони вірили про приречення та свободу волі

a. Віруючі у вільну волю

Перші християни твердо вірили в свободу волі. Наприклад, Юстин Мученик навів такий аргумент римлянам: «Ми навчилися від пророків і вважаємо істиною, що покарання, кари та нагороди призначаються відповідно до заслуги вчинків кожної людини. Інакше, якщо все станеться Долею, тоді ніщо не в нашій владі, бо якщо одна людина буде доброю, а інша – злою, то перша не заслуговує ні похвали, ні звинувачення іншої і обираючи добро шляхом вільного вибору, вони не несуть відповідальності за свої дії.² (стор. 70). Ці почуття повторюють Климент³, Архелай⁴ і Мефодій⁵ (стор. 71).

Ранні християни ґрунтували свої вірування на:

- Бо так полюбив Бог світ, що дав Сина Свого Єдинородного [єдиний, єдиний (rd)], щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. (Івана 3:16)

- Господь не зволікає з виконанням своєї обіцянки, як дехто розуміє повільність. Він терпить вас, не бажаючи, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння. (2 Петра 3:9)
- Дух і наречена кажуть: «Прийди!» А хто чує, нехай скаже: Прийди! Хто спраглий, нехай прийде; і хто бажає, нехай візьме даром воду життя. (Об'явлення 22:17)
- Цього дня я закликаю небо і землю як свідків проти вас, що я поставив перед вами життя і смерть, благословення і прокляття. Тепер оберіть життя, щоб жили ви і ваші діти. (Повторення Закону 30:19)

b. Але хіба Біблія не говорить...?

- Виберіть життя, яким ви можете жити.
- Спасіння не залежить від бажання чи зусиль людини.
- Бог не хоче, щоб хтось загинув, але щоб прийшов до покаяння.
- Бог милує, кого хоче. (стор. 73)

Рання Церква вірила, що буде справедливий суд від Бога, але наша відповідальність — жити праведно. Отже, розглянемо:

- Він показав тобі, о людино, що добре. А чого від вас вимагає Господь? Чинити справедливо, і любити милосердя, і смиренно ходити з Богом своїм. (Михея 6:8)
- Дивіться, сьогодні я пропоную перед вами життя і процвітання, смерть і знищення. Бо сьогодні я наказую тобі любити Господа, Бога твого, ходити Його дорогами, і виконувати Його заповіді, постанови та закони. (Повторення Закону 30:15-16)
- Чи виявляєте ви презирство до багатства його доброти, толерантності та терпіння, не усвідомлюючи, що Божа доброта веде вас до покаяння [зміни способу життя]? Але через свою впертість і своє нерозкайне серце ти збираєш проти себе гнів на день Божого гніву, коли відкриється Його праведний суд. Бог «кожному віддасть згідно з його вчинками». Тим, хто наполегливістю в доброму чиненні шукає слави, честі й безсмертя, він дасть вічне життя. Але для тих, хто шукає себе, хто відкидає правду та йде за злом, буде гнів і гнів. (Римлянам 2:4-8)
- Існує суттєва різниця між тим, щоб передбачити щось і спричинити це. (стор. 76)

3. Що означало хрещення для ранніх християн

Висловлювання Ісуса Никодиму про те, що людина повинна народитися з води і духу, ранні християни повсюдно розуміли як посилання на водне хрещення [Гр. baptizo - занурювати. (rd)]. (стор. 77) Ірелей писав: «Цей клас людей [гностики, які казали, що люди не можуть відродитися або відродитися через водне хрещення] були підбурені сатаною до заперечення хрещення, яке є відродженням для Бога.¹ (стор. 77)

Ранні християни пов'язували три дуже важливі речі з водним хрещенням, і оскільки це обмивання було абсолютно незалежним від будь-яких заслуг з боку хрещеної особи, хрещення часто називали «благодаттю». (стор. 78)

а. Відпущення гріхів - на основі наступного:

- А тепер чого ти чекаєш? Встань, охрестись і змиє гріхи свої, прикликавши Його ім'я. (Дії 22:16)
- Він рятував нас не через праведні вчинки, які ми робили, а через Свою милість. Він рятував нас через купівлю відродження та оновлення Святим Духом. (Титу 3:5)
- Петро, пов'язуючи християнське хрещення з Ноем і потопом, сказав: «Вода символізує хрещення, яке тепер також рятує вас — не видалення бруду з тіла, але обітницю чистого сумління перед Богом». Це спасає вас через воскресіння Ісуса Христа. (1 Петра 3:21-22)
- «Покайтеся, і нехай кожен із вас охреститься в ім'я Ісуса Христа для прощення ваших гріхів, і ви отримаєте дар Святого Духа» (Дії 2:38).
- Нове народження. Ґрунтуючись на словах Ісуса до Никодима, перші християни також вірили, що водне хрещення є каналом, через який людина народжується знову. Іриней згадав про це в дискусії про хрещення: «Оскільки ми прокажені в гріху, ми очищаємося від наших старих гріхів за допомогою святої води та звернення до Господа. Таким чином ми духовно відроджуємося як новонароджені немовлята, навіть як Господь проголосив: "Коли хто не народиться згори водою та духом, той не ввійде в Царство Небесне"»³ (Івана 3:5) (стор. 79)
- Духовне просвітлення – вони вважали, що новохрещена особа після отримання Святого Духа має чіткіше бачення духовних питань.
- Хрещення не було порожнім ритуалом - Хрещення було надприродним обрядом посвячення, за допомогою якого новий віруючий переходив від старої людини плоті до новонародженої людини духу. Вони не відокремлювали хрещення від віри та покаяння. Вони конкретно навчали, що Бог не був обов'язковим дарувати прощення гріхів лише тому, що людина пройшла шлях хрещення.⁶ (стор. 80)
- Чи були нехрещені люди автоматично прокляті? - Ранні християни вірили, що Бог зробить те, що є любов'ю і справедливістю щодо язичників, які ніколи не мали нагоди почути про Христа.
- Євангельський обряд переходу. Загалом ми, євангелісти, відкинули історичну церемонію відродження під час хрещення й розробили власну особливу церемонію — заклик до віттаря. Коли Петра запитали "Що нам робити?" він не сказав, що ти підійди вперед і запроси Ісуса у своє серце. Ні, він сказав їм: «Покайтеся, і нехай кожен із вас охреститься в ім'я [влада (rd)] Ісуса для відпущення гріхів. Дії 2:38 «Насправді, заклики до віттаря та пов'язані з ними молитви є продуктом руху відродження XVIII-XIX ст. " (стор. 82) [Див. урок BibleWay Хрещення у Христа]

4. Процвітання: благословення чи пастка

Улюблений, я молюся, щоб ти процвітав у всьому і був здоровий, як процвітає твоя душа. (3 Івана 2) Чи Іван обіцяв їм багатство та здоров'я від Бога, євангелію здоров'я та багатства? Нижче наведено деякі інші уривки з Біблії. (стор. 84)

- Бо грошолобство є корінь усякого зла. Деякі люди, жадібні до грошей, відійшли від віри і завдали собі багатьох скорбот. (1 Тимофія 6:10)
- Тримайте своє життя вільним від любові до грошей і будьте задоволені тим, що маєте. (Євреїв 13:5)
- Не збирайте собі скарбів на землі, де нищить міль та іржа і де злодії підкопуються та крадуть. Збирайте ж собі скарби на небі, де міль та іржа не нищать, і де злодії не підкопуються й не крадуть. Бо де твій скарб, там буде й твоє серце. (Матвія 6:19-21)
- Ніхто не може служити двом панам. Або одного буде ненавидіти, а іншого любити, або одному буде відданий, а іншого зневажатиме. Ви не можете одночасно служити Богу і грошам. (Матвія 6:24)
- Але якщо ми маємо їжу та одяг, ми будемо цим задоволені. Люди, які бажають збагатитися, потрапляють у спокусу та в пастку, і в багато нерозумних і шкідливих бажань, які ввертають людей у загибель і загибель. (1 Тимофія 6:8-9)
 - a. Небезпека процвітання — Гермес (до 150 р. н. е.) писав: «Це ті, хто справді має віру, але також має багатство цього світу. Коли приходить горе, вони зрікаються Господа через свої багатства та бізнес... Як в результаті ті, хто багаті в цьому світі, не можуть бути корисними для Господа, якщо їх багатство не буде спочатку скорочено»³ (стор. 85) [Але Бог не вимагає бідності і не засуджує багатство. Він засуджує бажання або любов до багатства. Павло в Ефесянам 4 радить християнам працювати, щоб віддавати іншим. (rd)] Але як людина може видати Бога? Якщо багатство від Бога, християнин не може втратити його, слухаючись Божого Слова та ділячись своїм багатством з бідними. (стор. 87)
 - b. Який контраст між їхнім посланням і сьогоднішнім посланням Сьогодні Євангеліє процвітання говорить: «Господь продовжив: «Ти кажеш, сатано, забори свої руки від моїх грошей!» тому що це сатана не дає йому прийти до вас, а не Я».10 (стор.88)
 - c. Чи покращилося здоров'я християн – Листи, написані ранніми християнами, свідчать, що вони страждали від тих самих чум і лих, що й решта людства. (стор. 89)

5. Чи старозавітна мораль все ще достатньо хороша?

Жан Кальвін рішуче вчив, що між цими двома [моральністю Старого та Нового Заповітів] є невелика різниця.¹ (стор. 91). Однак ранні християни вважали, що моральні вчення Христа перевершують моральні вчення Старого. Заповіт як вчення Христа набув духовного змісту. (стор. 92)

Автор ставить кілька питань

- a. Що мав на увазі Ісус, коли сказав: «Не лайтеся»? [Спочатку клятва означала звернення до Бога, щоб засвідчити або підтвердити зроблені твердження. Сьогодні це, здається, означає «Чи те, що ви збираєтеся сказати, є цілковитою правдою? Висловлювання «Як Бог мій свідок», здається, передає початкове значення лайки.]
- b. Чи війна морально погана? [Бог використовував і, ймовірно, досі використовує нації, щоб створити ситуації, в яких Його воля може бути виконана.]
- c. Як християнин повинен дивитися на смертну кару? [Бог призначив уряд принести порядок із хаосу.]

Язичницьке християнство? Досліджуємо коріння наших церковних практик,

Френк Віола та Джордж Барна вивчали деякі твори протягом перших трьох століть, щоб побачити, чи можуть вони надати розуміння вчень і практик християн першого століття. У своїй книзі *Pagan Christianity? Досліджуючи коріння наших церковних практик*, 1998, Tyndale House Publishing, Inc. вони висунули звинувачення в тому, що сьогоднішні практики суперечать біблійним вченням і практикам першого століття.

«Настав час, щоб тіло Христа вступило в контакт як зі Словом Божим, так і з історією церкви, щоб досягти кращого розуміння того, що ми можемо і повинні робити, а також що ми не можемо і не повинні робити». (Вступ, стор. ххvii) [Слід бути обережним, покладаючись на історію, оскільки вона часто відображає помилкові практики та вчення, а не правду. (rd)]

Язичницьке християнство? звинувачує, що велика кількість заходів і практик сучасних церков суперечить біблійним практикам і вченням. Вони також звинувачують, що, використовуючи метод текстових доказів, Святе Письмо виривається з контексту для підтримки вчення та/або практики.

Сфери, які вимагають:

- Церковні будівлі
- [Порядок богослужіння](#)
- [Богослужіння](#)
- [Пастор](#)
- [Костюми недільного ранку](#)
- [Міністри музики](#)
- [Десятина та зарплата духовенства](#)
- [Хрещення](#)
- [Стрітення Господнє](#)

- [Християнська освіта](#)
- [Підхід до розуміння Нового Завіту](#)

[Примітка: ці звинувачення не можна сліпо прийняти або відкинути, як і наші поточні церковні практики. Тому уривки зі Святого Письма, використані автором, підтверджуючи його звинувачення, повинні бути збережені в контексті, проаналізовані, включаючи визначення аудиторії, для кого вони написані, проблеми, які розглядаються та обговорюються з іншими християнами. Тримайте розум відкритим. Зважайте на особисті традиції в нашій інтерпретації. Зберігайте будь-які запропоновані зміни, якщо такі є, до завершення аналізу. Потім перегляньте як загальний пакет.]

Церковні будівлі

«Стародавній юдаїзм був зосереджений на трьох елементах: Храмі, священстві та жертві. Коли Христос прийшов, Він покінчив із усіма трьома, виконавши їх у Собі. Він є храмом, який втілює новий і живий дім, зроблений із живого каміння – «без Він є священником, який встановив нове священство. Він є досконалою і завершеною жертвою.¹ Отже, Храм, професійне священство та жертви юдаїзму — усе пішло з приходом Ісуса Христа.² Христос було здійсненням і реальністю всього цього. Можна справедливо сказати, що християнство було першою релігією, яка коли-небудь виникла без храму. Згідно з приміткою 6 Артура Уолліса в *The Radical Christian*, на сторінці 83 він написав: «У У Старому Завіті Бог мав святиню для Свого народу, у Новому Бог мав Своїх людей як святиню» (стор. 10-11).

Після знищення Єрусалиму єврейські християни зменшилися, а християни-язичники з їх язичницьким походженням стали більш помітними.

Климент Олександр [об'єднав грецькі філософські традиції з християнським вченням ([Wikipedia/wiki/clement_of_alexander](#) and [wiki/platoism](#))] був першою людиною, яка використала фразу «йти до церкви»⁹. Однак християни не зводили спеціальних будівель для богослужіння до Константина. ера в четвертому столітті.¹² (стор.12)

Коли християнство зародилося, це була єдина релігія на планеті, яка не мала священних предметів, священних осіб і священних місць.¹⁸ Християнство, яке підкорило Римську імперію, було, по суті, рухом, зосередженим на домі.²² Тому поклоніння не є просторовим ні розташоване, ні витягнуте з сукупності життя. Біблійно кажучи, «святих місце» християн таке ж всюдисуще, як і їхній вознесений Господь. Поклоніння — це не те, що відбувається в певному місці в певний час. (див. Івана 4) Це спосіб життя. Поклоніння відбувається в душі й реальності всередині Божого народу, бо саме там живе Бог сьогодні. [примітка 17. Див. Дж. Г. Девіса, Світське використання церковних будівель, 3-4] (стор. 14)

У другому і третьому століттях відбувся зсув. Християни почали приймати язичницький погляд на шанування померлих.³⁰ Їхні місця поховання пізніше розглядалися як «святе місце», що призвело до будівництва невеликих пам'ятників і святинь на честь їхніх померлих. (стор. 15-16)

До того, як Костянтин дарував їм свободу від переслідувань, християни були незначною зневаженою меншістю. Але Римська імперія була розділена між язичниками та християнами, і Костянтину потрібно було її об'єднати. [Намагаючись об'єднати його, він заснував державну церкву та почав злиття християнських і язичницьких доктрин, перейменувавши язичницькі практики християнськими іменами. (rd)] Він також розпочав будівництво церковних будівель. Отже, якби християни мали свої священні споруди, як євреї та язичники, їхню віру вважали б законною» (стор. 18) [Це відчуття актуальне сьогодні. Таким чином, зосереджуючись на будівлях, ми можемо відвернути увагу від Христа.]

Церковні будівлі Костянтина були просторими та розкішними, побудованими за зразком базиліки (звичайні урядові будівлі, спроектовані за язичницькими храмами).⁸⁰ Вони були чудовими для розміщення пасивних і слухняних натовпів для перегляду вистави. Це була одна з причин, чому Костянтин вибрав модель базиліки.⁸⁵ Базиліка також дозволяла сонцю падати на оратора, коли він стояв обличчям до конгрегації.⁸⁶ (стор. 22)

Християнська базиліка мала піднесену платформу з вівтарем і кафедрою єпископа, кафедрою або тронем.⁹⁴ Ця кафедра замінила місце суду в римській базиліці.⁹⁵ Таким чином, сила і влада покладалися на кафедру. З цього місця єпископ виголошував свою проповідь.⁹⁷ (стор. 23) Стілець або кафедра підносили духовенство на високу позицію, таким чином ставлячи його вище й вище за інших Божих людей. Потім лава перешкоджала спілкуванню віч-на-віч, започаткувавши або ставши символом млявості та пасивності, зробивши спільне поклоніння спортом для глядачів.¹⁷⁵ (стор. 34).

Поява храму внесла значні зміни в християнське богослужіння:

- a. Ритуали імператорського двору були включені в літургію.
- b. Свічки з'явилися після звичаю носити свічки перед входом імператора.
- c. Спалення ладану, коли священнослужителі входили в кімнату.
- d. Особливі мантиї за зразком римських урядовців.
- e. Процесійна музика для початку богослужінь хорів.
- f. Професійне духовенство відправляло «богослужіння», яке замінювало відкриту участь і інтимність усіх молільників.

Як писав один католицький вчений, із приходом Костянтина «різноманітні звичаї стародавньої римської культури влилися в християнську літургію ... навіть церемонії, пов'язані з давнім поклонінням імператору як божеству, знайшли свій шлях до церковного поклоніння, лише у своїй секуляризованій формі. .¹⁰⁹ (стор. 24-25) З появою церковних

будівель з підвищеним поверхом одна функція стає більш важливою, ніж інші, тому діяльність, яка виконується в певному місці, стає неможливою і вилучено з повсякденного життя (стор. 38) [Біблія нічого не говорить про складальне приміщення: його розташування, розмір чи власність.]

Порядок богослужіння

Зустріч ранньої церкви відзначалася спонтанністю, свободою, діяльністю кожного члена, жвавістю та відкритою участю. (стор. 50)

Розглянемо:

- 1 Коринтян 12:14 А тіло складається не з однієї частини, але з багатьох.
- 1 Коринтян 12:18 Бог розташував частини тіла, кожен з них, як Він хотів, щоб вони були.
- 1 Коринтян 12:27 Ви ж тіло Христове, і кожен із вас є його частиною.
- 1 Коринтян 12:31 Але жадайте більших дарів.
- 1 Коринтян 13:13-14:1 А тепер ці три залишаються: віра, надія і любов. Але найбільше з них — любов. Ідіть дорогою любові і палко бажайте духовних дарів, особливо дару пророцтва.

1 Коринтянам 14:12 Намагайтеся перевищувати в дарах, які будують церкву, [зібрані християни (rd)].

Павло, обговорюючи діяльність зібраної церкви, каже: «Коли ви збираєтеся разом, кожен має гімн, або слово повчання, одкровення, мову [мову, яка є чужою для того, хто говорить чи слухає, тому потребує перекладу] або тлумачення. .. Усе це має бути зроблено для зміцнення церкви, нехай говорять двоє – або максимум троє – по одному, а якщо немає перекладача повинен мовчати в церкві і говорити з собою і з Богом, а інші повинні ретельно зважити те, що сидить, перший оратор повинен зупинитися всі можуть пророкувати по черзі, щоб кожен міг бути наставленим і підбадьорений під контролем пророків.

Отже, які моменти він робить?

- Коли ви збираєтеся разом, зібрані коринфські християни
- Чоловіки та жінки-християни мають повну участь
 - гімн >
 - слово інструкції >> різні дії на основі
 - відкриття >> індивідуальні функції, дари.
 - язик або тлумачення >

Сучасна церковна практика переглянула зібрання на дві частини:

- a. Вивчення Біблії, де жінкам дозволено говорити
- b. Богослужіння, де їм заборонено говорити
 - Все це необхідно зробити для зміцнення зібраних.
 - Не відмовляймося від [залишати, полишати (rd)] зустрічі разом, як деякі мають звичку робити, але підбадьорюймо один одного - і тим більше, що ви бачите, як День наближається. (Євреїв 10:25)

Відкинувши поверхневі зміни, які роблять кожну протестантську церковну службу відмінною, ви побачите, по суті, ту саму літургію [приписаний порядок (rd)], але не обов'язково в тому самому порядку: (стор. 48-50)

- Привітання при вході в будівлю
- Молитва та/або читання Святого Письма
- Пісенна служба
- Оголошення
- Пропозиція
- Проповідь
- Благословення

Отже, звідки виник протестантський орден поклоніння?

1. Це має своє коріння в середньовічній католицькій месі⁹, яка включала

- a. Облачення язичницького священика
- b. Використання пахощів і свяченої води в обрядах очищення
- c. Запалювання свічок на богослужінні
- d. Архітектура римської базиліки
- e. Римське право як основа «канонічного права»
- f. Титул Pontifex Maximus для головного єпископа
- g. Язичницькі ритуали для меси¹⁷ (стор. 53)

2. Лютер виступав проти митр і жезлів римсько-католицького керівництва та його вчення про Євхаристію. Тому він зробив проповідування, а не Євхаристію, центром зібрання.²⁶ «Християнська громада ніколи не повинна збиратися разом без проповідування Божого Слова і молитви, якою б короткою вона не була» ... «проповідування і навчання Божого Слова є найважливіша частина Богослужіння»²⁹ (стор. 53)

Основні зміни, внесені Лютером у католицьку месу [Євхаристійну або Вечерю Господню (rd)], були:

- a. Виконується мовою народу
- b. Виголосив центральну частину проповіді
- c. Запровадив [повернувся до] соборного співу
- d. Скасував ідею, що меса була жертвою Христа
- e. Дозволялося пастві їсти хліб і чашу, а не тільки священику. (стор. 55)

3. Кальвін відмовився від органа та хорів, оскільки вони не були прямо згадані в Новому Завіті.⁶⁴ (стор.58)

4. Пуритани-кальвіністи відмовляються від священнослужителів, ікон і прикрас.⁸⁶ Проповідь досягла свого зеніту в американських пуританах. Вони також карали членів Церкви, які пропустили недільну ранкову проповідь, акціями та штрафами.^{88, 89} (стор. 63).

5. Методисти популяризували недільне вечірнє богослужіння.⁹⁸ (стор. 64)

6. Прикордонники-відродженці змінили мету проповіді на євангельські проповіді.¹⁰¹ (стор.65)

7. Методисти та прикордонники породили «вівтарний заклик». ¹¹² (стор. 66) Чарльз Фінні називав його «тривожною лавою».¹¹³ Найтривалішим елементом Фінлі був прагматизм, якщо щось працює, це слід прийняти незалежно від етичних міркувань.¹¹² (стор. 67) Або «мета виправдовує засоби». (стор. 68) Американське прикордонне відродження перетворило церкву на проповідницьку станцію та звело досвід зборів повчання до євангелізаційної місії.¹²⁵ Він створив особистостей з кафедри як домінуючу привабливість для церкви. У результаті було втрачено взаємне напучування кожного члена, яке функціонує для спільного вияву Ісуса Христа перед начальствами та владою.¹²⁷ (стор. 69)

8. DL Moody наприкінці 1800-х років запровадив «молитву грішника»¹³⁶, а Біллі Грем оновив методику Moody приблизно через п'ятдесят років.¹³⁷ (стор. 70)

9. Починаючи з 1906 року п'ятидесятницький рух запровадив підняття рук, танці на лавах, плескання в долоні, розмову мовами [не якоюсь відомою мовою, а тарабарщиною (рд)] і використання бубнів. (стор. 72)

Отже, протестантський порядок богослужіння такий: (стор. 73-77)

- a. Служить і керує священнослужитель.
- b. Проповідь стала центром богослужіння, яке було дуже передбачуваним, поверхневим і механічним, без спонтанності.
- c. Взаємоповчання за участю членів було придушено, тому замовкли.
- d. Пасивна літургія з її обмеженими функціями означає, що відведення однієї години на тиждень є ключем до переможного християнського життя.

Проповідь

Через видалення проповіді відвідуваність недільної ранкової служби приречена впасти, оскільки проповідь є основою протестантської літургії. (стор. 85) Це фактично применшує

мету, для якої Бог створив церкву для збирання, і має дуже мало спільного зі справжнім духовним зростанням. (стор. 86-87)

- a. Це регулярне явище – раз на тиждень.
- b. Виступає одна і та ж людина - професійний оратор.
- c. Виноситься на пасивну аудиторію - монолог, або лекція.
- d. Це культивована форма мови – специфічна структура приблизно від 3 до 5 балів.

На противагу цьому проповідь апостолів була: (стор. 88)

- a. Спорадичний.
- b. Доставляється в особливих випадках для вирішення конкретних проблем.
- c. Експромт без риторичної структури.
- d. У формі діалогу з запитаннями та перебиваннями з боку аудиторії.

Найдавніший запис християнського джерела про регулярні проповіді знайдено у другому столітті.¹⁴ Климент Олександрово скаржився на той факт, що проповіді так мало змінили християн.¹⁵ (стор. 89)

Витоки проповіді сягають мандрівних вчителів, званих софістами, п'ятого століття до нашої ери. Вони були досвідченими дебатерами, використовуючи емоційні заклики. Фізичний вигляд і розумна мова, щоб «продати» свої аргументи.¹⁸ Це породило клас людей, які стали майстрами гарних фраз, «культивуючи стиль заради стилю». Вони були експертами в наслідуванні форми, а не змісту.²⁰ Софістів розпізнавали за особливим одягом, вони мали постійне місце проживання, де регулярно читали проповіді перед тією ж аудиторією і заробляли чималі гроші. (стор.89)

Приблизно століттям пізніше Аристотель дав риторичі промову з трьох пунктів.²² Оратори могли довести натовп до божевілля своїми потужними ораторськими навичками.²⁷

Тип грецької проповіді потрапив у християнську церкву приблизно в третьому столітті... відкриті збори починають відмирати, а церковні зібрання ставали все більш і більш літургійними [обряди, призначені для релігійної служби чи публічного богослужіння], перетворюючись на «службу».³⁰ Таким чином язичницьке уявлення про навченого професійного оратора, який виголошує промови за плату, перейшло прямо в християнську церкву. (стор. 91) Цей новий стиль наголошував на вишуканій риторичі, витонченій граматиці, яскравому красномовстві та монологі. (стор. 92)

Такий тип навчання чи проповіді негативно вплинув на церкву:

- a. Це робить проповідника віртуозним виконавцем.
- b. Це заохочує пасивність, тим самим придушуючи взаємне служіння та відкриті збори членів.
- c. Вона зберігає духовенство, навіть якщо так не називається.

- d. Це позбавляє святих навичок.
- e. Це створює непрактичні уроки.

Пастор

Усуньте нинішнього пастора/лідера, і протестантизм, яким ми його знаємо, помре. Він є втіленням протестантського християнства, домінуючим центром, опорою та центром сучасної церкви. Глибока іронія полягає в тому, що в усьому Новому Завіті немає жодного вірша, який би це підтверджував. Однак пастор біблійний. (стор.106-7) Зверніть увагу:

Послання до Ефесян 4:11 «Він дав одних апостолами, а інших — пророками, а інших — євангелістами, а інших — пасторами та вчителями» — це єдиний вірш, де вживається пастор. [Це грецьке слово, що означає пастор, роіméна, перекладається як пастух у тому ж контексті лідера типу, згаданого в Посланні до Ефесян у 1 Петра 2:25.]

- a. Слово багатозначне.
- b. Це означає пастух(и) метафора, що описує функцію.⁴
Пастухи (пастори) першого століття були місцевими старійшинами (пресвітерами) і наглядачами (опікунами, вартовими) церкви. Їхня функція суперечить сучасній пастирській ролі⁹ [у більшості протестантських церков. (стор. 108)]

Насіння сучасного пастора можна виявити навіть в епоху Нового Завіту. Діотреф, який «любить мати першість» у церкві (3 Івана 9-10).¹² (стор. 109)

Аж до третього століття церква не мала офіційного керівництва. Безперечно, що в нього були лідери. Але лідерство було неофіційним у тому сенсі, що не було релігійних «офісів» чи соціологічних місць, які можна було б заповнити.¹³

Це були релігійні групи без священика, храму чи жертвоприношень.¹⁴ (стор. 109-110)
[Лідерство було/є функцією, а не посадою. (Див. урок TheBibleWay Функції Божих пастирів)]

Ігнатій Антіохійський (35-107) зіграв важливу роль у переході до єдиного лідера. Він підніс одного зі старійшин у кожній церкві над усіма іншими. Піднесеного старійшину тоді називали єпископом (слово для наглядача).²⁰ (стор. 110-111). Ігнатій вважав, що це необхідно для виправлення фальшивої доктрини та встановлення єдності церкви.²⁷ (стор. 112)

Згодом єпископ став головним розпорядником і розподільником церковного багатства.¹³ Фактично він став соло-пастором церкви – професіоналом у спільному богослужінні (їхнім речником).³⁶ (стор.112)

Клименту Римському, який помер близько 100 р., приписують розрізнення між лідерами та нелідерами, мирянами³⁸, причому Тертуліан (бл. 160 – бл. 225) був першим, хто використав духовенство.⁴⁰ (стор. 113-114)

Після Нікейського собору (325 р.) єпископи передали відповідальність за Вечерю Господню пресвітерам, заступникам єпископів.⁵³ (стор. 114)

Кипріан Карфагенський [третє століття] стверджував про безперервну спадкоємність єпископів, яка веде свій початок від Петра.⁶⁰ (стор. 115)

До четвертого століття церква наслідувала приклад Римської імперії. Імператор Костянтин організував церкву в єпархії [єпархії «юрисдикція губернатора» www.etymonline.com] за зразком римських регіональних округів. Пізніше папа Григорій сформував служіння всієї церкви відповідно до римського права.⁸¹ (стор. 119)

Костянтин надав єпископу Риму більше влади, ніж римським намісникам. Вони мали престиж церковних посадовців, привілейований клас, владу заможної еліти та більше кар'єри, ніж покликання.⁹⁹ Кінцевий результат був тривожним: (стор. 120-121)

Прірва між духовенством і мирянами збільшувалася, оскільки духовенство було навченими провідниками, охоронцями православ'я – правителями та вчителями народу. Вони володіли дарами та граціями, недоступними меншим смертним. Миряни були другосортними, ненавченими християнами.¹⁰³ (стор. 122) Це дало місце висвяченню духовно елітарної групи «святих людей».¹⁰⁸ До четвертого століття церемонія висвячення була прикрашена символічним одягом і урочистими ритуалами. ¹²⁰ У цьому процесі використовувалися ті самі слова з римського цивільного світу.¹²¹ (стор. 123-125)

- Небіблійне розмежування між духовенством і мирянами завдало невимовної шкоди тілу Христа. (стор.136-137) Він розділив християн на християн першого та другого сорту. Це задушило індивідуальне функціонування та зробило неефективним вчення про те, що кожен член Церкви має як право, так і привілей служити на церковних зборах. Посада пастора/проповідника конкурує з функціонуючим головуванням Христа в Його церкві.¹⁸⁸
- Сучасний пастор народився з правління єдиного єпископа, яке вперше породили Ігнатій і Кипріан, перетворившись на місцевого пресвітера, який у Середньовіччі переріс у католицького священика. Під час Реформації він перетворився зі священика на «проповідника», «служителя» і, нарешті, на «пастора». (стор. 141)

" Під час Реформації католицькі священики мали сім обов'язків.²⁰⁸ Протестантський пастор бере на себе всі ці обов'язки, а також іноді благословляє громадські заходи. Ці обов'язки були/є: (стор. 141)

1. Проповідь

2. Таїнства
3. Молитви за паству
4. Дисципліноване благочестиве життя
5. Церковні обряди
6. Підтримка бідних
7. Відвідування хворих

Костюм недільного ранку

Щонеділі вранці мільйони протестантів у всьому світі одягають свій найкращий одяг, щоб відвідати Sunday Morning Church.¹ Спочатку одягатися для будь-якої нагоди було лише вибором для найбагатшої знаті. Це змінилося з винаходом масового виробництва текстилю та розвитком міського суспільства. Вишуканий одяг став доступнішим для простих людей. Народився середній клас, і вони почали наслідувати заздрісну аристократію.⁷ (стор. 148) Їхні пастори виділяли свою важливість своїм особливим одягом.

Однак одягання означає: (стор. 148-150)

- a. Поділ на світське і священне.
- b. Ілюзія, що ми хороші завдяки нашому вбранню, тим самим, можливо, приховуючи менше, ніж благочестиве життя.
- c. Відмінності в соціальних та/або расових класах.
- d. Помилкова ілюзія, що людина «нешаноблива», якщо носити неофіційний одяг [не носити найкраще (rd)].

[Примітка: Якова 2:1-2 попереджає про почуття вищості над іншими, упередженості та погляду зверхньо на бідних і «нещасливих».]

Саме Климент Олександрівський стверджував, що священнослужителі повинні носити кращий одяг, ніж миряни.²⁶ (стор. 150) Офіційний римський одяг поступово перейняли священник і диякони після переїзду Костянтина до Константинополя. 29 Ієронім (бл. 342-420) зауважив, що священнослужителі ніколи не повинні входити до святилища в повсякденному одязі.³⁴ (стор. 151) До Середньовіччя їхній одяг набув містичного та символічного значення.³⁷ (стор. 152)

Реформатори перейняли чорну мантию вченого, також відому як плащ філософа.⁴³ Новий одяг священнослужителя був настільки поширеним, що чорний одяг світського вченого став одягом протестантського пастора.⁴⁴ (стор. 152)

Весь цей спецодяг чітко розрізняє два класи: професіоналів і непрофесіоналів, можливо, навіть дискримінуючи непрофесіоналів. (стор. 154)

Міністри музики

Під час правління Костянтина хори були розроблені та навчені для допомоги у відправленні Євхаристії. Ця практика була запозичена з римського звичаю, який починав свої імператорські церемонії з професійної музики.² Проте коріння знаходимо в язичницьких грецьких храмах і грецькій драмі.³ (стор. 158-159)

З появою хору в християнській церкві співав уже не весь Божий народ, а священнослужителі, що складалися з навчених співаків.⁵ Ця зміна частково відбулася через те, що єретичні доктрини поширювалися через спів гімнів. Духовенство вважало, що якби спів гімнів був під їхнім контролем, це б приборкало єресь.⁶ Це також збільшило владу духовенства. (стор. 159) [Чи сьогоднішні пісні пропагують небіблійні вчення?

Лютер заохочував спільно співати під час частини служби.²⁸ (стор. 162)

У багатьох сучасних церквах, харизматичних чи нехаризматичних, хор був замінений командою прославлення.⁵⁰ (стор. 164)

Послухайте опис Павлом новозавітних церковних зборів: (стор. 166)

- а. У кожного з вас є пісня. (1 Коринтян 14:26)
- б. Розмовляйте один з одним псалмами, гімнами та духовними піснями. (Ефесянам 5:19)

Подумайте про слова «Кожен із вас». Лідери пісень, хори та команди поклоніння унеможливають це, обмежуючи керівництво Христа – зокрема, скеровуючи Його братів співати пісні хвали Його Отцеві. (стор. 166-167)

Коли пісні богослужіння можуть оголошувати, ініціювати та вести лише талановиті, цей елемент служіння стає більше схожим на розвагу, ніж на спільне богослужіння.¹⁷ І лише тим, хто «зробить виріз», дозволяється брати участь у служінні провідних пісень. (стор. 167) [Це те, що подобається присутнім, а те, що подобається Богу від присутніх.]

Десятина та зарплата духовенства

Десятина справді згадується в Біблії. Отже, так, десятина є біблійною. Але це не похристиянськи. Десятина належить стародавньому Ізраїлю. По суті, це був їхній прибутковий податок. Ні в Новому Завіті, ні в першому столітті ви не знайдете християнської десятини. (стор. 172) Зі смертю Ісуса всі церемоніальні кодекси, які належали євреям, були прибиті до хреста Христа та поховані, щоб ніколи більше не використовувати їх для засудження. [Він прийшов не для того, щоб скасувати Закон чи Пророків, а для того, щоб виконати їх (Матвій 5:17). Ми бачимо християн першого століття як розпорядників, які з радістю віддають відповідно до своїх можливостей, а не з обов'язкового виконання наказу.⁷ Давання в ранній церкві було добровільно.⁸ І тими, хто виграв від цього, були бідні, хворі, сироти, вдови, в'язні, чужинці та засновники церков. 9 (стор. 173) [Якщо християнин повинен давати десятину, тому що йому наказано, тоді його

дар не є добровільним, не відповідно до його здібностей і не від його серця, а через обов'язок. Таким чином, віддаючи свою десятину, людина заробляє свою нагороду, спасіння.]

У третьому столітті Кипріан Карфагенський був першим християнським письменником, який згадав про практику фінансової підтримки духовенства. Він наполягав, що так само, як левіти отримували підтримку від десятини, християнське духовенство також повинно підтримуватися¹⁶ (стор. 176). До кінця десятого століття десятину перетворилися на юридичну вимогу фінансувати державну церкву - цього вимагав духівництва та запроваджувався світською владою!²⁸ (стор. 177) Що стосується зарплати священнослужителів, то перші три століття служителі не отримували зарплати. Але коли з'явився Костянтин, він запровадив практику виплати фіксованої зарплати духовенству з церковних фондів і муніципальні та імперські казначейства.³⁰ Так народилася зарплата духовенства (стор. 178).

Виплата зарплати пасторам підносить їх над іншими людьми. Це створює клірикальну касту, яка перетворює живе тіло Христа на бізнес. Оскільки «пастор» і його співробітники отримують винагороду за служіння, їм платять професіонали, а решта церкви впадає в стан пасивної залежності. Якби всі християни отримали покликання бути діючими священиками в домі Господа, чому б ми платили нашому пастору? Крім того, оплата пастору заохочує його догоджати чоловікам. (стор. 180-181)

Хрещення

Більшість євангельських християн вірять і практикують хрещення віруючих на відміну від хрещення немовлят. Подібним чином більшість протестантів вірять у практику хрещення зануренням або обливанням, а не кропленням.² [Хрещення походить від грецького слова baptizo, що транслітерується як хрещення, занурення, занурення або занурення, грецьке слово для кроплення — rantizo, а грецьке — слово для обливання — cheo (rd) У першому столітті водне хрещення було способом приходу до Господа.⁶ З цієї причини сповідь і хрещення життєво пов'язані з проявом спасительної віри. Настільки, що Новий Завіт автори часто використовують хрещення замість слова «віра» і пов'язують його зі «спасінням». Це тому, що хрещення було першим християнським визнанням віри в Христа (стор. 188-189) [Девід Берко заявив, що «хрещення часто згадується як «благодать».]

У наш час [у деяких, мабуть, більшості церков] «молитва грішника» часто замінює водне хрещення. Невіруючим кажуть: «Промовте цю молитву за мною, прийміть Ісуса як свого особистого спасителя, і ви будете врятовані». Але ніде в Новому Завіті ми не знаходимо жодної людини, яку б молитва грішника привела до Господа. І в Біблії немає жодного шепоту про «особистого» Спасителя. Іншими словами, водне хрещення було молитвою грішника в першому столітті! Хрещення супроводжувало прийняття євангелії, і воно відбулося негайно. (стор. 189) [Петро в 1 Петра 3:21 стверджує, що хрещення тепер рятує

вас через воскресіння Ісуса Христа, коли людина звертається до Бога з прощенням її гріхів.]

Хрещення означало повний розрив з минулим і повний вхід у Христа та Його Церкву. Хрещення було водночас і актом віри, і вираженням віри.⁸ (стор. 189)

Починаючи з другого століття деякі впливові християни навчали, що хрещенню має передувати період повчань, молитви та посту.⁹ Ви повинні показати, що гідні хрещення своєю поведінкою.¹¹ [Цього не було у П'ятдесятницю, оскільки їхнє хрещення, здається, були негайними.]

Традиція прибрала справжнє значення та силу водного хрещення. Правильно задумане та практикуване водне хрещення є визнанням віри віруючим перед людьми, демонами, ангелами та Богом. Хрещення є видимим знаком, який зображує наше відокремлення від світу⁴⁷, нашу смерть з Христом, поховання нашої старої людини⁴⁸, смерть старого творіння⁴⁹ та обмивання Слова Божого. Замінити новозавітне водне хрещення молитвою грішника означає вичерпати хрещення його свідчення, даного Богом. (стор. 196) [Стара або тілесна людина (грішна людина) повірила Христу та Його посланню, померла для свого гріховного способу життя, була похована * у воді (занурення або хрещення). Він був очищений від гріха, воскрес як нова жива духовна істота і поставлений у Христове тіло, церкву, Богом через його віру, віру, довіру та послух.]

* { Грецьке *sunthapto* (сонце з + *thapto* гробниця) - ховати разом або разом (Тлумачний словник Vine) – таким чином, людину поховано та об'єднано з Христом у Його смерті. }

Стрітення Господнє

Для ранніх християн Вечеря Господня була спільною трапезою²². Настрій був святковим і радісним. Коли віруючі вперше збиралися за трапезою, вони ламали хліб і передавали його. Потім вони їли свою трапезу, яка закінчувалася після того, як чашу передавали. По суті, Вечеря Господня була бенкетом. І не було священнослужителів, які б служили.³¹ Через заяву Павла, який попереджав про негідність у 1 Коринтян 11:27-33, деякі почали навчати, що Вечеря Господня була небезпечною. Очевидно, вони не пов'язували попередження з дискримінацією бідних і пияцтвом як негідною частиною. (стор. 192)

Приблизно за часів Тертуліана (бл. 160 - бл. 225) хліб і чашу почали відокремлювати від їжі.²⁵ З відмовою від їжі терміни ламання хліба та Вечеря Господня були замінені грецьким словом Євхаристія.³⁰ Іринеї (130-200) почав називати це «приношенням»³¹ або «жертвою». Вівтарний стіл, куди ставили хліб і чашу, і став розглядатися як місце, де приносили жертву.³² Вечеря більше не була подією спільноти. Це був радше священницький ритуал, за яким треба було спостерігати на відстані. Протягом четвертого та п'ятого століть зростало почуття благоговіння та страху.³³ (стор. 194)

З доктриною перетворення Божий народ ставився до стихій з почуттям страху. Вони не хотіли навіть підходити до них⁴³. Коли священник виголошував слова Євхаристії, вважалося, що хліб буквально став Богом⁴⁴ [фактично став тілом і кров'ю]. (стор. 195) У самому Новому Завіті немає жодних вказівок на те, що це був особливий привілей чи обов'язок будь-кого вести спільноту поклоніння Вечері Господньої.⁵² (стор. 197)

Християнська освіта

На думку більшості християн, формальна освіта дає людині кваліфікацію виконувати Господню роботу. Якщо християнин не закінчив біблійний коледж чи семінарію, його або її вважають «пара» служителем, псевдохристиянським працівником. Така особа не може проповідувати, навчати, христити чи відправляти Вечерю Господню, оскільки вона чи вона не були формально навчені робити такі речі ... так? (стор. 199-200)

Християнське навчання протягом першого століття було практичним, а не академічним. Це було питання учнівства, а не інтелектуального навчання. Він був спрямований на дух, а не на передню частину, тобто:

Вони засвоїли важливі уроки, живучи спільним життям із групою християн під опікою старшого, досвідченого робітника.

Тому найкраща структура для спорядження кожного християнина вже існує. Він передував семінаріям і семінарам вихідного дня і переживе їх усі. Вони навчалися в горнилі життя, у розумному контексті життя, роботи та служіння.² (стор. 200)

Було чотири етапи богословської освіти: (стор. 201-206)

- a. Єпископальна – теологія в патристичну добу (третій-п'ятий століття) була єпископською, тому що провідні теологи того часу були єпископами.⁶
- b. Чернечий - Чернечий етап богословської освіти був пов'язаний з аскетичним і містичним життям. Її викладали ченці, які жили в чернечих громадах, і в той час отці східної церкви занурилися в платонівську думку. Наприклад, Юстин Мученик вважав, що філософія є Божим одкровенням для язичників.¹⁰
- c. Схоластичний – третій етап богословської освіти багато в чому завдячує культурі університету.³³ Абельяр (1079-1142) застосував аристотелівську логіку, щоб розкрити істину.³⁴ Мартін Лютер (1483-1546) сказав: «Що ще є університети, ніж місця для навчання молоді в грецькій славі».³⁷
- d. Семінарське богослов'я виросло зі схоластичної теології, що викладалася в університетах і ґрунтувалася на філософській системі Аристотеля³⁹. Ймовірно, Аквінський мав найбільший вплив. Його головна теза полягала в тому, що Бог пізнається людським розумом, і він віддавав перевагу інтелекту над серцем як органу для досягнення істини.⁴¹

Розум і інтелект можуть допомогти нам дізнатися про Бога і допомогти нам повідомити те, що ми знаємо. Але їм не вдається дати нам духовне одкровення. Розум не є воротами для глибокого пізнання Господа. Ні емоції.⁴³ Високий інтелект і гострі, як бритва, навички міркування не створюють автоматично духовних чоловіків і жінок. Блезі Паскаль (1623-1662) одного разу сказав: «Це серце сприймає Бога, а не розум».⁴⁵ (стор. 206) [Людина повинна мати близькі стосунки з Богом.]

Грецькі філософи Платон і Сократ вчили, що знання є чеснотою. Добро залежить від рівня знань. Отже, навчання знання є навчання чесноти.⁹⁹ Тут лежить корінь і корінь сучасної освіти. Він побудований на платонівській ідеї про те, що знання є еквівалентом морального характеру. [Гностицизм]

Сучасне богословське вчення – це освіта з передачі даних. Переходить із зошита в зошит. У цьому процесі наша теологія рідко опускається нижче шиї. Якщо студент точно повторює ідеї свого професора, йому присуджується ступінь. Таким чином, помилка полягає в тому, що випускники миттєво отримують кваліфікацію³⁶, навіть якщо він має невеликий практичний досвід у житті. Мабуть, найбільш шкідливою проблемою семінарії та біблійного коледжу є те, що вони увічнюють створену людьми систему, в якій духовенство живе, дихає та існує.¹⁰⁹ (стор. 216-218)

Повторне наближення до Нового Завіту

Церква знаходиться під впливом навколишньої культури, здається, не усвідомлюючи її негативних впливів. Через його навчання та освіту ми схильні приймати будь-який стан пастора чи проповідника як біблійний.

Тому, як правило, ми не вважаємо за потрібне звертатися до Біблії, намагаючись визначити достовірність його тверджень, оскільки це те, що «я завжди чув». Коли ми вивчаємо, ми зазвичай використовуємо «метод доказового тексту», який сягає 1590-х років. Група людей, які називаються протестантськими схоластами, взяла вчення реформаторів і систематизувала їх відповідно до правил аристотелівської логіки. Вони вважали, що не тільки Святе Письмо є Словом Бога, але кожна його частина є Словом Бога в і сама по собі - незалежно від контексту. (стор. 222-223)

Дві третини Нового Завіту складають листи Павла. На початку другого століття, коли їх було зібрано в том, вони були розташовані в порядку від найдовшого до найкоротшого. Потім при складанні Нового Заповіту Євангеліє та Діяння були розміщені перед листами Павла, а Одкровення в кінці. (стор. 226) У 1227 році професор Паризького університету розділив книги Біблії на розділи. Лише в 1551 році речення були пронумеровані.¹¹ (стор. 228-229)

Християн навчали підходити до Біблії загалом одним із восьми способів, шукаючи вірші, які:

- a. надихнути вас.
- b. сказати вам, що Бог обіцяв, щоб ви могли визнати це з вірою, отже, зобов'язуючи Бога робити те, що ви хочете.
- c. сказати тобі, що Бог наказує тобі робити.
- d. Дозвольте цитувати, щоб налякати диявола або протистояти йому в годину спокуси.
- e. доведіть свою конкретну доктрину, щоб ви могли розділити свого теологічного спаринг-партнера.
- f. контролювати або виправляти інших.
- g. добре «проповідувати» і робити гарний матеріал для «проповіді».
- h. з'являються при довільному гортанні.

Ці методи не дають можливості дізнатися контекст уривка та визначити повідомлення, яке автор намагається передати. Контекст настільки важливий, що без нього можна зробити протилежний висновок. (стор. 230)

Ісус, революціонер

Перші християни були сильно зосереджені на Христі. Ісус Христос був їхнім пульсом. Він був їхнім життям, їхнім подихом і центральною точкою відліку. Він був об'єктом їхнього поклоніння, предметом їхніх пісень, змістом їхніх обговорень і лексикою. Вони зробили Господа Ісуса Христа центральним і найвищим у всьому.⁶ (стор. 247-249)

- Новозавітна церква
 - a. Не мав встановленого порядку [літургії] богослужіння.
 - b. Збиралися на відкриті мітинги.
 - c. Не мав нікого як глядача [крім, можливо, відвідувачів].
- Метою їх збору було:
 - a. Взаємне повчання. [заохочувати вірність Христу].
 - b. Зробити видимим Господа в кожному функціонуванні Його тіла.
 - c. Не релігійна «служба».
 - d. Атмосфера свободи, безпосередності та радості.
 - e. Не служити платформою для якогось конкретного служіння.
- Церква Нового Завіту жила як спільнота обличчям до лиця.
- Християнство було першою і єдиною релігією в світі, яка була позбавлена ритуалів, духовенства та священних споруд. Перші 300 років існування церкви християни збиралися по домівках. В особливих випадках вони іноді використовували більшу споруду (наприклад, ганок Соломона).
- Церква не мала духовенства.
- Прийняття церковних рішень лягло на плечі всього зібрання.
- Це було органічно, а не організаційно. Вони не були з'єднані воєдино шляхом розміщення людей в офісах, створення програм, побудови ритуалів і розробки ієрархії зверху вниз або структури ланцюжка команд. Церква була живим і дихаючим організмом.

- Десятину не практикували, але вони віддавали відповідно до своїх можливостей, щоб допомогти своїм бідним і засновникам церков.
- Хрещення було похованням у воді (зануренням), яке відбувалося відразу після смерті людини для гріха. [Петро сказав у 1 Петра 3:21: «Тепер вас рятує хрещення — не видалення бруду з тіла, а звернення до Бога за чистою совістю — через воскресіння Ісуса Христа».]
- Вони не будували будівель.
- Навчання проходило на робочому місці зрілим досвідченим християнином. [Апостоли, пророки, євангелісти та пастори та вчителі. (Ефесянам 4:11) [Зверніться до уроку BibleWay Слуги Христа]
- Вони не поділялися на конфесії. Усі були у Христі, померши для гріха, поховані зануренням у воду, воскресивши Богом у нове живе духовне творіння та вклавши в Тіло Христа. [Див. урок BibleWay Об'єднані у Христі]

Висновки та рекомендації

Ранні християнські автори, яких часто називають «отцями церкви», цитовані авторами та автори перелічених джерел, використаних у цій брошурі, не були натхненими, як автори Нового Завіту. Доктринальні позиції деяких авторів щодо певних питань часто суперечать тлумаченням інших авторів того ж періоду і, як правило, не відповідають священному писанню. Насправді деякі автори називали певні доктрини та вірування єретичними. Проте їхні твори містять цінну інформацію про практику деяких церков протягом перших кількох століть, і чим далі від апостолів, тим більша ймовірність помилкових вчень і практик.

Багато, якщо не більшість, звинувачень у язичницькому християнстві? може здаватися дійсним для окремої особи. Перш ніж вважати їх істинними, їх необхідно перевірити за допомогою тверджень з Біблії, взятих у контексті.

1. Після індивідуального вивчення кожне питання або звинувачення, представлені в цьому документі, слід вивчати в малих групах, де кожен учасник може поставити під сумнів або оскаржити висновки інших. Якщо група погоджується, що проблема чи звинувачення є дійсними, тоді дослідження слід розширити до більших груп для додаткових запитань і викликів. Це повинно забезпечити більш чітке та точніше розуміння, а також допоможе усунути видимість примусу до змін для необізнаних братів і сестер.

2. Перш ніж замінити будь-яку практику, яка була визнана такою, що суперечить Святому Письму, слід виділити певний час і встановити процес для вирішення непорозумінь, думок або конфліктів. Кожен брат чи сестра-християнин повинні мати можливість вивчати, сумніватися чи навіть оскаржувати будь-які або всі висновки в оточенні любові. Потім його слід впроваджувати повільно, якщо буде доведено, що висновок був помилковим.

3. Зміни не слід робити лише заради змін.

У недавньому дослідженні Barna Group опублікувала публікацію «Хто є активним у групових проявах віри», в якій вони досліджували профілі американців, які активно беруть участь у своїй вірі. Дослідження дає такі висновки:

1. 53% відвідувачів церкви – жінки (50,7% населення США).
2. 56% учасників домашньої церкви - чоловіки.
3. 67% відвідувачів церкви одружені.
4. 50% відвідувачів домашньої церкви - чоловіки, а 50% - жінки.
5. 56% відвідувачів церкви мають вік 45 років і старше (населення країни становить 52%); 44% були віком від 18 до 44 років.
6. Середній вік у домашніх церквах становив 56 років, і вони найменше включали батьків молодших дітей.
7. Північно-східні навряд чи будуть активні невеликими групами.
8. Західні жителі мали найбільшу частку учасників домашньої церкви.
9. Жителі півдня найменш часто відвідували домашні церкви, але вони становили ½ відвідувачів невеликих груп.
10. Лише 6% католиків відвідують домашні церкви.
11. Найбільше учасників були протестанти-євангелісти.
12. Від 26 до 30% темношкірих були учасниками малих груп і домашніх церков (середнє національне чорношкіре населення становить 13%).
13. 67% відвідувачів церкви читають Біблію поза «богослужіннями».
14. 84% учасників домашніх церков читають Біблію поза «церковними службами».
15. У загалом простих церквах, домашніх церквах і відвідувачі малих груп більш активні та вивчають/читають Біблію та прагнуть:
 - a. Визначте живу присутність Христа та Його Слова.
 - b. Розвивайте здорові стосунки любові один до одного
 - c. Ідіть у світ і робіть учнів для їхнього добра і Божої слави

Прості церковні проблеми

У всіх заходах простих і домашніх церков є або мають бути турботи про

- a. залишаючись вірним вчення Христу й апостолів.
- b. розпуск або продовження традиційних інституційних церков
 1. Це спонукало б людей покинути традиційну церкву.
 2. Багато семінарій і біблійних коледжів будуть закриті.
 3. Наші святині потрібно було б закрити на замок.
 4. Багато пасторів будуть звільнені.
 5. Культизм, ересі та зловживання не будуть контролюватися.
 6. Лідерство зникне.
 7. Виникали б суперечливі думки.

8. Професійні лідери не кваліфіковані для того, щоб піклуватися про інших.
 9. На зустрічах домінували б харизматичні лідери.
 10. Середня тривалість домашніх церков становить 6 місяців, тож як виживе християнство.
 11. Нецерковні та відвідувачі не зможуть знайти церкву, оскільки в телефонній книзі немає списку.
 12. Вони продалися культурі, яка грішно відмовляється «йти до церкви».
 13. Вони пропагують поклоніння особистості та індивідуалізм.
 14. Вони відійшли в приватний світ віри.
 15. Православ'я не збереглося б
 16. Дикі теології стануть поширеними.
 17. Проповіді та офіційні уроки Біблії зникнуть, що призведе до неосвічених віруючих.
- wikipedia.org/wiki/simple_church

Звідки взялася християнська проповідь?

Ми підійшли до однієї з найбільш священних церковних практик: проповіді. Приберіть проповідь, і протестантський порядок поклоніння стане значною мірою пісенним святом. Вилучіть проповідь, і відвідуваність недільної ранкової служби буде приречена на спад.

Проповідь є основою протестантської літургії. П'ятсот років він працював як годинник. Щонеділі вранці пастор підіймається до своєї кафедри та виголошує надихаючу промову перед пасивною, зігрітою аудиторією.

Проповідь настільки центральна, що саме через неї багато християн ходять до церкви. Власне, за якістю проповіді часто судять про всю службу. Запитайте людину, як було в церкві минулої неділі, і ви, швидше за все, отримаєте опис повідомлення. Коротше кажучи, сучасне християнське мислення часто ототожнює проповідь із недільним ранковим богослужінням. Але це не закінчується.

Вилучіть проповідь, і ви усунете найважливіше джерело духовного живлення для незліченної кількості віруючих (так вважається). Проте приголомшливою реальністю є те, що сьогоднішня проповідь не має коренів у Святому Письмі. Швидше, воно було запозичено з язичницької культури, вигодувано та прийнято в християнську віру. Але є ще щось.

Проповідь фактично применшує саму мету, заради якої ЯХУА розробив зібрання зборів. І це має дуже мало спільного зі справжнім духовним зростанням.

Проповідь і Біблія

Безсумнівно, хтось, хто читає кілька попередніх абзаців, відповідь: «Люди проповідували всю Біблію. Звичайно, проповідь є біблійною!» Щоправда, Святе Письмо записує чоловіків і жінок, які проповідують. Однак існує велика різниця між натхненним Духом проповідуванням і навчанням, описаними в Святому Письмі, і сучасною проповіддю. Цю різницю практично завжди не помічають, тому що ми мимоволі змушені читати наші сучасні практики у Святому Письмі. Отже, ми помилково сприймаємо сьогоdnішній пульпітеризм як біблійний. Давайте трохи розгорнемо це. Сучасна християнська проповідь має такі особливості:

- Це звичайне явище – добросовісно виголошується з кафедри принаймні раз на тиждень.
- Його виголошує одна й та сама особа — зазвичай це пастор або запрошений оратор.
- Він доноситься до пасивної аудиторії – по суті, це монолог. Це культивована форма мови, яка має певну структуру. Зазвичай він містить вступ, три-п'ять пунктів і висновок.

Порівняйте це з типом проповідування, згаданим у Біблії. У Танах (Старий Завіт) люди ЯХУА проповідували та навчали. Але їхні виступи не відповідали сучасній проповіді. Ось особливості проповідування та навчання Танаха:

- Активна участь глядачів була звичайною.
- Пророки та священики говорили експромтом і з поточного тягара, а не за встановленим сценарієм.
- Немає вказівок на те, що пророки або священики Танах регулярно виступали з промовами перед людьми ЯХУА. Натомість природа проповіді Танаха була спорадичною, плинною та відкритою для участі аудиторії.

Переходьте тепер до оновленого Заповіту (Нового Завіту). Вчитель Ягушуа не проповідував звичайну проповідь тій самій аудиторії. Його проповідь і навчання мали багато різних форм. І Він доніс Свої послання багатьом різним аудиторіям. (Звичайно, Він зосередив більшу частину Свого вчення на Своїх учнях. Проте послання, які Він доносив їм, завжди були спонтанними та неформальними.)

Згідно з тим же зразком, апостольська проповідь, записана в Діяннях, мала такі риси:

- Це було спорадично.
- Його доставляли в особливих випадках для вирішення конкретних проблем.
- Це було експромтом і без риторичної структури.
- Найчастіше він був діалогічним (тобто включав відгуки та переривання з боку аудиторії), а не монологічним (односпрямований дискурс).

Подібним чином листи оновленого Заповіту (Нового Завіту) показують, що служіння Слова ЯХУА походило від цілого зібрання на їхніх регулярних зібраннях». З Римлян 12:6-8, 15:14,

1 Коринтян 14:26 і Колосян 3:16, ми бачимо, що воно включало в себе повчання, напучування, спів і застереження. Це також було розмовним (1 Коринтянам 14:29) і було відзначено перервами (1 Коринтянам 14:30). , заклики місцевих старійшин зазвичай були експромтом.

Коротше кажучи, сучасна проповідь, виголошена для християнського споживання, є чужою як для Танаху (Старого Заповіту), так і для оновленого Завіту (Нового Завіту). У Святому Письмі немає нічого, що вказувало б на його існування в ранніх месіанських зборах».

Спонтанний і нериторичний характер апостольських послань, проголошених у Діях, стає очевидним при детальному розгляді. Див., наприклад, Дії 2:14-35, 7:1-53, 17:22-34.

Найдавніше християнське джерело для регулярних проповідей знайдено в кінці другого століття. Климент Олександрійський скаржився на те, що проповіді так мало змінили християн.

Проте, незважаючи на свою визнану невдачу, до четвертого століття проповідь стала стандартною практикою серед віруючих.

Це породжує гостре питання. Якщо християни першого століття не були відомі своїм проповідуванням, то від кого це перейняли постапостольські християни? Відповідь показова: християнська проповідь була запозичена з язичницького басейну грецької культури!

Щоб знайти витoki проповіді, ми повинні повернутися до п'ятого століття до нашої ери та групи мандрівних вчителів, які називаються софістами. Софістам приписують винайдення риторики (мистецтво переконливої мови). Вони вербували учнів і вимагали плату за промови.

Софісти були досвідченими сперечальниками. Вони були майстрами у використанні емоційних закликів, зовнішнього вигляду та розумної мови, щоб «продавати» свої аргументи. З часом стиль, форма та ораторська майстерність софістів стали цінуватися більше, ніж їх точність. Це породило клас чоловіків, які стали майстрами гарних фраз, «культивуючи стиль заради стилю». Істини, які вони проповідували, були скоріше абстрактними, ніж істини, які застосовувалися в їхньому власному житті. Вони були експертами в наслідуванні форми, а не змісту.

Софісти ідентифікували себе за особливим одягом, який вони носили. Деякі з них мали постійне місце проживання, де регулярно читали проповіді перед тією ж аудиторією. Інші подорожували, щоб виголосити свої вишукані промови. (Вони заробили багато грошей, коли це зробили.)

Перша записана християнська проповідь міститься в так званому Другому листі Климента, який датується між 100 і 150 роками нашої ери.

Ми отримали слова софістика і софістичний від софістів. Софістика стосується фіктивних і хибних (фальшивих) міркувань, які використовуються для переконання (Soccio, Архетипи мудрості, 57). Греки відзначали стиль і форму оратора над точністю змісту його проповіді. Таким чином, добрий оратор міг використати свою проповідь, щоб переконати аудиторію повірити в те, що він знав як неправду. Для греків перемога в суперечці була більшою чеснотою, ніж вигадкування правди. На жаль, елемент софістики ніколи не покидав християнське лоно.

Іноколи грецький оратор заходив на свій ораторський форум «вже одягнений у свою трибуну». Потім він піднімався сходами до свого професійного крісла, щоб сісти перед тим, як винести свою проповідь.

Щоб висловити свою думку, він цитував вірші Гомера. (Деякі оратори настільки добре вивчали Гомера, що могли повторювати його напам'ять.) Софіст був настільки зачаровуючим, що часто спонукав аудиторію плескати в долоні під час його промови. Якби його виступ був дуже добре сприйнятий, дехто назвав би його проповідь «натхненною».

Софісти були найвидатнішими людьми свого часу. Деякі навіть жили за державний кошт. Інші мали публічні статуї, споруджені на їх честь. Приблизно через століття грецький філософ Арістотель (384-322 рр. до н.е.) дав риториці промову з трьох пунктів. «Ціле, - говорив Арістотель, - повинно мати початок, середину і кінець.

Згодом грецькі оратори застосували принцип трьох пунктів Арістотеля у своїх промовах. Греки були сп'яніли риторикою». Отже, софістам було добре. Коли римляни захопили Грецію, вони також стали одержимі риторикою. Отже, греко-римська культура розвинула невгамовний апетит почути красномовну промову. Це було настільки модно, що «проповідь» від професійного філософа після обіду була звичайною формою розваги.

Стародавні греки та римляни вважали риторику одним із найвидатніших видів мистецтва. Відповідно, оратори в Римській імперії отримали такий же гламурний статус, який американці надають кінозіркам і професійним спортсменам. Вони були яскравими зірками свого часу. Оратори могли довести натовп до божевілля просто своїми потужними ораторськими навичками. Викладачі риторики, провідної науки епохи, були гордістю кожного великого міста". Оратори, яких вони випустили, отримали статус знаменитостей. Коротше кажучи, греки та римляни були залежні від язичницької проповіді, як залежні багато сучасних християн до «християнської» проповіді.

Прибуття ще одного забрудненого потоку

Приблизно в третьому столітті утворився вакуум, коли взаємне служіння зникло з тіла Христа». У цей час останній з мандрівних християнських працівників, які говорили з пророчим тягарем і спонтанним переконанням, покинув сторінки церковної історії. Щоб заповнити їх відсутність, відкриті зібрання почали відмирати, а церковні зібрання все більше перетворювалися на «богослужіння».

Коли ієрархічна структура почала вкорінюватися, виникла ідея «релігієзнавця». З огляду на ці зміни, діючим християнам було важко вписатися в цю еволюційну церковну структуру». Їм не було де застосувати свої дари. До четвертого століття церква була повністю інституціоналізована.

Коли це відбувалося, багато язичницьких ораторів і філософів ставали християнами. В результаті язичницькі філософські ідеї мимоволі проникли в християнську спільноту. Багато з цих людей стали богословами та провідниками ранньої християнської церкви. Вони відомі як «отці церкви», і деякі з їхніх творів досі з нами.

Таким чином, язичницьке уявлення про навченого професійного оратора, який виголошує промови за плату, перейшло прямо в християнську кров. Зверніть увагу, що поняття «спеціаліст з оплачуваним навчанням» прийшло з Греції, а не з івриту. Вчителі івриту мали звичай братися за ремесло, щоб не брати плату за навчання.

Підсумок цієї історії полягає в тому, що ці колишні язичницькі оратори (тепер стали християнами) почали використовувати свої греко-римські ораторські здібності для християнських цілей. Вони сиділи на своєму офіційному кріслі й пояснювали священний текст Святого Письма, так само як софіст надавав екзегезу майже священного тексту Гомера. Якщо ви порівняєте язичницьку проповідь третього століття з проповіддю одного з отців церкви, ви побачите, що і структура, і фразеологія досить схожі.

Таким чином, у християнській церкві зароджувався новий стиль спілкування — стиль, який наголошував на вишуканій риториці, витонченій граматиці, квітучому красномовстві та монолозі. Це був стиль, розроблений для розваги та демонстрації ораторських здібностей оратора. Це була греко-римська риторика. І виступати на зборах дозволялося лише тим, хто був цьому навчений! (Хіба щось із цього звучить знайомо?) Один вчений сказав це так: «Початкове проголошення християнської звістки було двосторонньою розмовою... але коли ораторські школи західного світу взялися за християнську звістку, вони Велич оратора зайняла місце приголомшливої події Ягушуа Мошіаха.

Одним словом, греко-римська проповідь замінила пророцтво, відкрите спілкування та натхнене Духом навчання. Проповідь стала елітарним привілеєм церковних чиновників,

зокрема єпископів. Таким людям доводилося вчитися в школах риторики, щоб навчитися говорити. Без цієї освіти християнину не дозволялося звертатися до Божого народу. Уже в третьому столітті християни називали свої проповіді гоміліями, тим самим терміном грецькі оратори використовували для своїх промов. Сьогодні можна пройти курс семінарії під назвою гомілетика, щоб навчитися проповідувати. Гомілетика вважається «наукою, що використовує правила риторики, які сходять до Греції та Риму.

Іншими словами, ані гомілія (проповідь), ані гомілетика (мистецтво проповіді) не мають християнського походження. Їх вкрали у язичників. Інший забруднений потік проник у християнську віру і закаламутив її води. І сьогодні цей потік тече так само сильно, як і в четвертому столітті.

Златоуст і Августин

Іоанн Златоуст був одним із найвидатніших християнських ораторів свого часу. (Златоуст означає «золотоуст».) Константинополь ніколи не чув «таких потужних, блискучих і відвертих проповідей», як ті, які проповідував Златоуст. Проповідь Златоуста була настільки переконливою, що люди іноді штовхалися вперед, щоб краще почути його.

Від природи наділений даром оратора говорити, Златоуст навчився говорити під керівництвом провідного софіста четвертого століття Лібанія. На смертному одрі Ліваній (язичницький наставник Златоуста) сказав, що він був би його найдостойнішим наступником, «якби християни не вкрали його» (Хетч, Вплив грецьких ідей і звичаїв, 109).

Його промови були настільки потужними, що його проповіді часто переривали оплесками громади. Одного разу Златоуст виголосив проповідь, засуджуючи оплески як недоречні в домі Божому. Але проповідь так сподобалася громаді, що після того, як він закінчив проповідь, вони все одно аплодували. Ця історія ілюструє неприборкану силу грецької риторики.

Ми можемо віддати належне як Златоусту, так і Августину (354-430), колишньому професору риторики, за те, що вони зробили ораторське мистецтво на кафедрі невід'ємною частиною християнської віри». У Златоуста грецька проповідь досягла свого зеніту. Грецький стиль проповіді вдавався до риторичного блиску. Златоуст, цитуючи вірші, наголошував на тому, що «проповідник повинен довго працювати над своїми проповідями, щоб набути сили красномовства».

В Августина латинська проповідь досягла вершини. Латинський стиль проповіді був більш приземленим, ніж грецький. Він зосереджувався на «простій людині» і був спрямований на простіший моральний момент. Цвінглі взяв Іоанна Златоуста за взірць у проповіді, тоді як Лютер взяв за взірць Августина". І латинський, і грецький стилі включали форму коментаря вірша за віршем, а також форму перефразовування. Незважаючи на це,

Златоуст і Августин стояли в родоводі грецьких софістів дали нам відшліфовану християнську проповідь: біблійну за змістом, але грецьку за стилем».

Як проповідання шкодить Церкві

Незважаючи на те, що традиційна проповідь шанується протягом п'яти століть, вона негативно вплинула на церкву кількома способами.

Перший, проповідь робить проповідника віртуозним виконавцем звичайного церковного зібрання. Як наслідок, участь у зборах у кращому випадку ускладнюється, а в гіршому — унеможлиблюється. Проповідь перетворює церкву на проповідницьку станцію. Громада вироджується в групу мовчазних глядачів, які дивляться виставу. Немає місця для переривання або запитання проповідника під час його промови. Проповідь заморожує і ув'язнює функціонування тіла Христа. Він сприяє формуванню слухняного священства, дозволяючи кафедральникам домінувати на церковних зборах тиждень за тижнем.

друге, проповідь часто зупиняє духовне зростання. Оскільки це одностороння справа, вона заохочує до пасивності. Проповідь заважає церкві працювати за призначенням. Це душить взаємне служіння. Це придушує відкриту участь. Це змушує духовне зростання людей ЯХУА піти на подальше занурення.

Як християни, вони повинні діяти, якщо хочуть зріти (див. Марка 4:24-25 і Євреям 10:24-25). Ніхто не росте, пасивно слухаючи тиждень за тижнем. Фактично, одна з цілей вчення Нового Завіту полягає в тому, щоб змусити кожного члена функціонувати (Ефесеям 4:11-16). Це заохочувати членів відкривати роти на зборах (1 Коринтян 12-14).

Умовна проповідь заважає саме цьому процесу.

по-третє, проповідь зберігає небіблійний менталітет духовенства. Це створює надмірну і патологічну залежність від священнослужителів. Проповідь робить проповідника релігієзнавцем – єдиним, хто має щось гідне сказати. До всіх інших ставляться як до віруючих другого сорту – мовчазних грілок. (Хоча це зазвичай не озвучують, це невисловлена реальність)"

Як пастор може вчитися в інших членів тіла Христового, коли вони німі? Як церква може вчитися у пастора, якщо її члени не можуть ставити йому запитання під час його промови? Як брати і сестри можуть вчитися одне в одного, якщо їм заважають говорити на зборах?

Проповідь робить «церкву» водночас далекою та безособовою». Це позбавляє пастора можливості отримувати духовну підтримку від церкви. І це позбавляє церкву отримувати духовну поживу одна від одної. З цих причин проповідь є одним із найбільших шляхів до блоки до діючого священства!

по-четверте, замість того, щоб споряджати святих, проповідь позбавляє їх навичок. Не має значення, наскільки голосно проповідники говорять про «спорядження святих для роботи служіння», правда полягає в тому, що сучасна проповідь, яка проповідується щотижня, має мало сили, щоб спорядити людей ЯХУА для духовного служіння та функціонування.

Однак, на жаль, багато людей ЯХУА так само залежні від проповідей, як багато проповідників залежні від їх проповідування.

Навпаки, викладання у стилі Нового Завіту має спорядити зібрання таким чином, щоб воно могло функціонувати без присутності священнослужителя.

п'яте, сьогоднішня проповідь часто непрактична. Безліч проповідників говорять як експерти про те, чого вони ніколи не відчували. Незалежно від того, чи є вона абстрактною/теоретичною, релігійною/надихаючою, вимогливою/переконливою чи розважальною/забавною, проповідь не може надати слухачам прямого практичного досвіду того, що проповідується. Таким чином, типова проповідь – це урок плавання на суші! Це не має практичної цінності. Багато проповідується, але мало чого досягає. Велика його частина спрямована на лобову частку. Сучасне амбіонство загалом не може вийти за межі розповсюдження інформації та спорядити віруючих пережити та використати те, що вони почули.

У цьому відношенні проповідь відображає свого справжнього батька – греко-римську риторику. Греко-римська риторика купалася в абстракції. Це включало форми, призначені для розваги та демонстрації геніальності, а не для навчання чи розвитку талантів інших. Сучасна відшліфована проповідь може зіграти серце, надихнути волю та стимулювати розум. Але він рідко показує команді, як вийти з бесіди. У всіх цих способах сучасна проповідь не відповідає своїм вимогам сприяти духовному зростанню, яке вона обіцяє. Зрештою, це фактично посилює зубожіння церкви. Проповідь діє як миттєвий стимулятор. Його наслідки часто короточасні.

Давайте будемо чесними. Є безліч християн, які проповідували десятиліттями, але вони все ще немовлята у Христі. Християни не змінюються, просто слухаючи проповіді тиждень за тижнем. Вони змінюються регулярними зустрічами з ЯХУА. Тому ті, хто служить, покликані проповідувати ЯХУА, а не інформацію про Нього. Вони також покликані зробити своє служіння дуже практичним. Вони покликані не тільки відкривати Месію через вимовлене слово, але й показувати своїм слухачам, як відчувати, знати, наслідувати і служити Йому. Сучасній проповіді надто часто бракує цих найважливіших елементів.

Якщо проповідник не може привести своїх слухачів до живого духовного досвіду того, що він проповідує, результати його послання будуть короточасними. Тому Церква потребує менше амвонів і більше духовних посередників. Воно гостро потребує тих, хто може проголошувати Месію і знає, як розгорнути людей ЯХУА, щоб відчуті Його, Кого

проповідували. Крім того, християни потребують інструкцій, як ділитися цим живим Месією з рештою зібрання для їхнього взаємного напучення.

Отже, християнська сім'я потребує відновлення практики взаємного напучування та взаємного служіння першого століття. Бо Новий Заповіт ґрунтується на духовній трансформації на цих двох речах.

Звичайно, дар навчання присутній у конгресі. Але навчання має виходити від усіх віруючих (1 Коринтян 14:26, 31), а також від тих, хто має особливий дар навчати.

(Ефесеям 4:11; Якова 3:1). Ми виходимо далеко за межі біблійних рамок, коли дозволяємо викладанню приймати форму традиційної проповіді та відводимо його до класу професійних ораторів.

Загортання

Чи є проповідування та навчання Слова ЯХУА біблійним? Так, точно. Але сучасна кафедральна проповідь не є еквівалентом проповіді та навчання, які містяться в Святому Письмі.

Його не можна знайти в Старому Завіті, служінні ЯХУШУА чи житті первісного зібрання». Більше того, Шауль сказав своїм наверненим грецьким людям, що він відмовляється піддаватися комунікативним моделям своїх язичницьких сучасників (1 Коринтян 1:17,22; 2:1-5.)

Але як щодо 1 Коринтян 9:22-23 (NLT), де Шауль каже: «Я намагаюся знайти спільну мову з усіма, роблячи все можливе, щоб врятувати деяких»? Ми б стверджували, що це не включатиме перетворення щотижневої проповіді в центр уваги всіх зібрань поклоніння, що задушило б трансформацію віруючих і взаємне напучення.

Проповідь була зароджена в утробі грецької риторики. Він народився в християнській спільноті, коли язичники, що стали християнами, почали привносити свої ораторські стилі розмови на збори. У третьому столітті християнські лідери стали звичайними для проповідей. До четвертого століття це стало нормою.

Християнство увібрало навколишню культуру. Коли ваш пастор підіймається на кафедру, одягнений у священницькі мантиї, щоб виголосити свою священну проповідь, він неусвідомлено грає роль давньогрецького оратора.

Проте, незважаючи на те, що сучасна проповідь не має жодної біблійної заслуги для підтвердження її існування, вона продовжує викликати некритичне захоплення в очах більшості сучасних християн. Це настільки укорінилося в християнській свідомості, що

більшість пасторів і мирян, які вірять у Біблію, не бачать, що вони стверджують і увічнюють небіблійну практику на основі чистої традиції. Проповідь стала вбудованою назавжди.

З огляду на все, що ми знайшли про сучасну проповідь, розглянемо такі запитання:

Як людина може проповідувати про вірність Слову ЯХУА, поки вона проповідує? І як християнин може пасивно сидіти на лаві і стверджувати священство всіх віруючих, коли він пасивно сидить на лаві? Щоб підкреслити це, як ви можете стверджувати, що дотримуетесь протестантської доктрини єдиного Писання («лише Святим Письмом») і досі підтримуєте проповідь з кафедри?

Як красномовно сказав один автор: «Проповідь, на практиці, не піддається жодній критиці. Вона стала самоціллю, священною — продуктом викривленої пошани перед «традицією старійшин»... вона виглядає дивно непослідовною. що ті, хто найбільше схильні стверджувати, що Біблія є Словом ЯХУА, «найвищим путівником у всіх питаннях віри та практики», є одними з перших, хто відкидає біблійні методи на користь «розбитих цистерн» їхніх батьків (Єремія 2:13).»

Чи справді в церковному загоні є місце для священних корів, як для проповіді? Сприяння єврейському розумінню Єврейських Писань; Звідки взялася християнська проповідь?

Джерела

- Язичницьке християнство? досліджуючи коріння наших церковних практик, Френк Віола та Джордж Барна, 1998, Tyndale House Publishing, Inc.
- Чи встануть, будь ласка, справжні єретики? Трете видання, David Bercot 1989, Scroll Publishing, Amberson, PA
- Shalom Institute of the South Pacific – сприяння єврейському розумінню Єврейських Писань; Звідки взялася християнська проповідь?
<http://webdesign97.tripod.com/shalominstitutepromotinghebrewunderstandingofscripture/id40.html>
- Чи справді моя церква є церквою Нового Завіту? Дарріл М. Еркел (1994)
- Хто бере активну участь у «групових» виявах віри? Джордж Барна barna.org/faith-spirituality/400-who-is-active-in-group-expressions-of-faith-barna-study-examines-small-groups-sunday-school-and-house-churches
- Проста церква (Wikipedia.org/wiki/simple_church).

